Моје данашње питање иде на адресу председнице Владе и председнице Скупштине Србије, а то је већ више пута поновљено питање које гласи – Када ће коначно бити заказана седница овог парламента о Косову и Метохији? Наравно да то треба да буде организовано у координацији с председником Републике, али су ипак њих две, барем формално, најодговорније за одржавање, односно неодржавање овакве једне седнице.

Изостанак седнице посвећене Ким је, рекао бих, својеврсни парламентарни и политички скандал и срамота, јер видимо да нема госта из иностранства који дође да нам се обрати овде, а да добар део свог излагања и говора не посвети управо теми Косова и Метохије. Стиче се утисак као да наш парламент и нашу политичку јавност то питање најмање занима, а више госте који нам овде долазе. Они долазе, поздрављају нас и охрабрују, а ми примамо те похвале и охрабрења, али морам признати да ја то чиним са извесним

осећајем нелагоде - јер осећам да су те похвале макар једним делом незаслужене. Што и није чудно, с обзиром на то какву политику власт ове земље већ годинама води и како се, на различите начине, перфидно и тенденциозно питање Косова и Метохије гура под тепих и мало-помало, по принципу „куване жабе“, домаћа јавност навикава на „независност Косова“.

С обзиром на то какву политику власт ове земље већ годинама води и како се, на различите начине, перфидно и тенденциозно питање Косова и Метохије гура под тепих - мало-помало се, по принципу „куване жабе“, домаћа јавност полако навикава на „независност Косова“

Као и сви ви, или барем већина вас, и ја сам данас био поносан (и то су ти заиста ретки тренуци када можемо бити поносни на то што смо народни посланици у овом дому), слушајући председника скупштине Словачке, као и док слушам обраћања гостију који долазе не само из великих земаља попут Русије и Кине него, ево, и мале, али очигледно пријатељске, Словачке или, на пример, Кипра од пре неколико месеци – како они искреним и топлим, а не само пригодним, формалним, бирократским и дипломатским речником, говоре о нама, о Србији, о нашој историји и о подршци коју пружају нашем народу и ставу поводом КиМ. Али тај став се, моја је бојазан, увелико љуља. Он се озбиљно повија и колеба, судећи барем по изјавама најодговорнијих људи у овој држави, а пре свега њеног председника. И, то је, дакле, још један разлог зашто нам је такав дијалог о КиМ овде у Скупштини апсолутно неопходан, уз сво дужно поштовање за сва друга места на којима се тај дијалог води или не води.